

Fametszés

– Ezt adod nekem? – kérdezte Márta néni, a nagymama, mikor kibontotta a sárga, nagyméretű borítékot. Szemei tágra nyíltak. Majd váratlanul és megállíthatatlanul kacagni kezdett. – Ezt adod nekem?! És tényleg nekem adod? – nyögte ki végre. Mindenki csak bámult. Ott ültünk az ünnepélyesen megterített asztalnál. Ott pompázott már az egyben megsütött bárány. Engem is meghívtak, mert az utóbbi időben én csináltam a gyorsvázlatokat, krokikat a vívókról. Eddig Nózika rajzolta őket, de őt bevették a csapatba.

A borítékban levő tusrajz japán harcost ábrázolt, aki éppen ellenfele csuklójára vág. Ezt kerestük, ezt a mozdulatot már nagyon régóta. Ez a „teura”. Kellott is keresnünk, mert jellegzetes mozdulat. És megtaláltuk! A pillanat ott volt a papíron. Ez a rajzom tényleg telitalálat. S így kiteljesedhetett a Kék Cseresznye-virág, a 17. századi fametszet-gyűjtemény.

Ezt a Főnök vette a római hasznáلتcikkpiacon, mikor felesége bánatára azon a bizonyos délelőttön nem ment vele a Vatikáni Múzeumba. Nem látta a „Sis-tinát”, hanem a Portobellón turkált a szutykos kacsatok és málladozó hagyatékok között. És ekkor találta meg a *Szép-kezű Moronobu* mester említett munkáját. A szamuráj vívás verses gyűjteményét, melynek a táblaképei közül ugyan hiányoztak egyes darabok, de hogy egyáltalán előkerült, ez már maga is csoda számba ment. *Szép-kezű* mester fiatal korában egy vívóiskola tanítványaként ismerkedett a harcművészettel.

Nem volt ügyes vívó, inkább szenvedélyes, de egyszersmind szétszórt. Ön-kényesen változtatta figyelmének fókuszát, ami vívás esetén veszélyes is lehet! Ő küzdelem közben is el tudott csodálkozni a mozdulatok szépségén vagy éppen azon, hogy a kard pengéje vágás közben milyen utat jár be. Nem tartotta magát igazi harcosnak, ezért rengeteget dolgozott azon, hogy a benne szunnyadozó küzdőszellemet felébressze. Művészetének kiteljesedését onnan számíthatjuk,

ZÖLDY PÁL (1954) író. Legutóbbi könyvei: *Örömszene* (novellák, 2023) és *Civilben* (versek, 2024). A most közölt írások a *Sétabotok természetrajza* című, az Ünnepi Könyvhétre megjelenő új novelláskötetből valók.

hogy életben maradt. Ugyanis azon alkalommal éles karddal gyakoroltak, és ő vívás közben annyira elgondolkozott, hogy csuklóból lemetszették jobb kezét. Csakis társai lélekjelenlétének és a gyors orvosi beavatkozásnak köszönhetette életét. Felgyógyulva viszont már csak a vívás gyönyörűségének élt, és megalkotta a csodálatos Kék Cseresznyevirág fametszetgyűjteményt. Félkézzel, mondhatnánk. Balkézről, mondhatnánk. Zseniálisan és megismételhetetlenül, mondták kortársai, utódai és rajongói. Hivatkoztak rá és idézték, ám az eredeti mű eltűnt. A fametszetek és versgyűjtemény elveszett egy tűzvészben. A nyomódúcok is megsemmisültek. És ennek a gyűjteménynek eddig egyetlen példányát találta meg a Főnök Rómában. Viharvert állapotban, penész rágta széthulló lapokkal, melyek szerencsére egy mappába voltak belehajtvva, egyik fedőtáblával. Azonosítás és óvatos tanulmányozás után restaurálás következett. Három tábla teljesen hiányzott a metszetekből.

Főnök Kelet-kutatóként több alkalommal is töltött hosszabb időt Japánban. Kandzsi írás, tussal rajzolás, haiku költészet mellett természetesen szenvedélyesen művelte a Zen-íjászt, kendő vívást, járt katori és iaidó mesterekhez. Rómában először el sem hitte, hogy mit tart a kezében. A páratlan kincs ekkor még csak sérülékeny lelet volt. Ő viszont behatóan tanulmányozni kezdte, kutatatta, a kortársak hivatkozásait is feldolgozta, majd publikálta a Kék Cseresznyevirág gyűjteménnyel kapcsolatos eredményeit. Nagydoktori dolgozatát könyvben is kiadták. Ám maga a gyűjtemény sajnos még mindig hiányos volt. Főnök ettől kezdve a hiányok pótlásán dolgozott, és ez volt az Unoka táboroknak is a célja. Merthogy maga *Szép-kezű* mester is a kis tanítványok mozgásának megfigyelése alapján alkotta meg művét. Ettől volt egyedi és utánozhatatlan. Így az Unokák is folyamatosan a szamuráj vívás alapjait gyakorolták. Főnököt is lenyűgözte a kicsi harcosok mozdulatainak ösztönössége, egyszerűsége. Szinte folyamatosan készítette a vázlatokat vívógyakorlataikról. Két képet már sikerült *Szép-kezű* mester stílusában fába metszeni, ki is nyomtatni.

Márta mama közösen töltött éveikben mondhatni, vesztese volt ennek a szenvedélynek. Hat gyermekük nevelésében gyakorlatilag nem számíthatott hitvesére. Sőt, mintha nem lett volna elég a sok és hosszú távollét, egyik éven Főnök Marikóval, a gésával tért haza. Elmondta, hogy Marikó a fordítási és szövegértelmezési munkákban fogja segíteni. Egy évig nálunk fog lakni, jelentette be. Ő lesz a házvezető, takarító is egyben, így több időd lesz pihenni, magyarázta feleségének. Ezt hallva Márta mama fuldokolva kérdezte, hogy miért? Nincs tisztaság? Nem jól főzök? Nincsenek rendben a ruháitok? Egy év után Marikó albérletbe költözött, és az Ázsiai Gyűjteményben kapott állást. Márta mama nem tört össze. Mert ő már talán „szilánkosan” született. Amerre csak járt a világban, mindenütt szeretetmagvakat szórt széjjel. A termést viszont soha nem gyűjtötte be, csupán jelezte, hogy nélküle ez az aratás vagy szüret nem történhetne meg. Szinte nyomasztóan hasznos volt környezetének, és büszkén élte magányos életét. Főnök viszont nyugdíjazása után saját kelet-ázsiai gyűjteményét rendezgette, s nyaranta megjelent az unokáival a faluban.

Ők tehát a már sokat emlegetett Unokák. Nyaranta egy hónapot töltöttek a régi Fekete kastély egyik szárnyában. Főnökről mi sokáig azt hittük, hogy eredeti japán. Hosszú, bő nadrágja a csikósoknak a bőgatyájára emlékeztetett. Meg köntösben járt, kimonó vagy hogyan hívták, és több rendbéli kardjai voltak, amikkel tanította vívni az unokákat. Nagy hangon, ordítva csatáztak. Fakardokkal gyakorlatoztak. Ezeket a szamurájkard-másolatokat „bokken”-nek nevezték. Mindig csendben ültünk és koncentráltunk, mielőtt az akciók kezdődtek. Azért, hogy tudjuk, ez nem játék. Nemcsak össze-vissza csapkodunk a karddal, hanem fejet hajtunk előtte, tiszteletet adunk neki. Élet és halál eszköze, úgy vegyük a kezünkbe. A legutolsó fakardot ugyanúgy tisztelték, mint a nagypapa igazi japán kardját. Ennek külön neve volt. Ez az, ami. Ezt jelentette a neve. Szerettem ott lenni. Olyan érthetetlen volt, és mégis otthonos. Amit nem értettem, az is mindig ugyanaz volt.

Márta mama a mi szemünkben egy aranyos néni volt. Amikor jött, tulajdonképpen az unokákat hozta, de valójában ő érkezett meg. Még aznap felvette a kapcsolatot a boltossal, hogy milyen rizsféléket, halat és szusit rendeljen. Haladéktalanul fölkereste Jozsót, hogy a frissen fejt tejet, túró, sajtokat biztosítsa. Ő az első pillanattól kezdve az utolsóig folyamatosan gondoskodott, dolgozott, szervezett és intézte az ügyeket. Azonnal takarítani kezdett a régi házban, lemosta az ablakokat, kirázta a szőnyegeket, lepókhálózott, feltöltötte a kamrát, leolvasztotta a hűtőt, aztán pedig főzött, pakolt az unokák után, vagy pedig aggódott.

Ahogy megérkeztek az unokák, mind a három kenut előszedték a kocsiszínből és megápolták. Főnök mindennap korán ébresztőt rendelt... Reggeli előtt futólépésben érkeztek a vadvízi tanpályához, ahol először is versenyt úsztak, majd a kenukkal forgolódtak a vízen, és vad csatákat vívtak. Mindig egymagad vagy kettő ellen, attól fejlődsz – mondta a Főnök. – Kiegyenlített küzdelem, meg esélyegyenlőség, ugyan hol van olyan? Ezeket felejtsetek el!

Csak a testedzés után vették elő reggelijüket. Gyakran indultak portyákra, ahogyan ők nevezték. Különösen ilyenkor jó hasznomat vették, akár a középkori falu felé csatangoltunk, akár az Erek, a Hétfenyő vagy a Templomsűrű felderítése volt a cél. És azon az éven pedig én adtam el nekik egy birkát, hogy feláldozhassák.

Amit ugyanis az unokák a harci gyakorlatokon és természetjáráson kívül szenvedélyesen csináltak, az az állatok leölése volt. Ezt mindig mint valami szent feladatot hajtották végre, és az állatokat, melyeket megöltek, meg is ették. Tyúkot, nyulat öltek már, és most birkát akartak áldozni. Ők így mondták. Venni akartak, én ajánlottam föl nekik a bárányt. Ki is fizették. Jozsótól kaptam már előző éven, mert segítettem neki szénát begyűjteni a vihar előtt. De Arnold megmondta, hogy egyetlen birkát ne tartsak, mert azzal csak baja van az embernek. Ezek társas lények. Na, ott is hagytam a nyájban, de most hasznát vettem.

Ki kell térjek pár szóval a bárányra. Aki most ott illatozott az asztalon. Mert ez nem az én bárányom volt. Mert mindenki azt gondolja, hogy a bárány az

bárány, és kész. De kiderült, hogy ez nem egészen így van. Ugyanis én nem az én bárányomat adtam oda, hanem kivettem egyet a karanténból, a Vajk úr által preparált bárányok közül. Ehhez ugyan nem volt jogom, mert oda csakis Vajk úr léphetett be, de mivel ő nem volt ott, a jogosan háborgó unokák viszont igen, így én az egyszerű megoldást választottam. Odaadtam egyet, amit aztán pótol-tunk, hogy másnap vihessék olaszba a hús darabot. Ennek az ártatlan cserének később következményei lettek, de most térjünk vissza a vacsoraasztalhoz.

- Na? Mit szólsz? Itt van az utolsó hiányzó darab - így a főnök. - Palika rajzolta a krokikat, tussal. És ez végre jó lett! Ez nem, hogy olyan, hanem ez az! Már csak fába kell metszeni, és készen van, újra teljes a Kék Cseresznyevirág gyűjtemény... - magyarázta, de tehetetlenül elhallgatott, mert Márta mamának a nevetési roham elmúltával le kellett ereszkednie a székre. A tányérját csak odébb tolta, a tusrajzot maga elé tette, ráborult és csendesen zokogni kezdett. Én is, Főnök is egyszerre mozdultunk, hogy megmentsük a tusrajzot, de elkés-tünk, és csak álltunk...

Mikor azonban Márta mama kisvártatva felemelte fejét, dermedten láttuk, hogy a papíromon nincsen egyáltalán semmi. Üres. A harcos a papírról eltűnt. Márta mamának pedig megvillant a szeme, mikor szisszenve kimondta a szót: köszönöm!

Azóta se rajzoltam szamurájokat. Ha Márta mamát meglátom az utcán, illen-dően köszönök neki, de inkább csak a túloldaltól, mert én sem vagyok az az igazán jó vívó.

Gitár

Hogy lóttek-e itt medvét? Igen, lóttek. De annak majdnem emberhalál lett a vége. A medve-kérdéssel Csárli apja révén találkoztunk, még gyerekkorunk-ban. Üldögéltünk együtt egy délután.

- Tudtátok ti, hogy Angolában nincsenek is barnamedvék? - horkantott Csárli, a főnök.

- Sőt, tán egész Afrikában nincsenek - bólogatott Boldi. - És most megint elmondod, hogy Vajk úr becsapta apádat?

- Igen, hazudott apámnak. Azt ígérte, ha apu szerez birkákat, neki adja a medvebundát. Amelyet Vajk úr lőtt. De Angolában nincs is barnamedve, ho-gyan lőtt volna! De a birkák, ugye, megjöttek...

- Azért még adhat neki egy medvebundát, nem? - nézett Daniella.

- De hát honnan? Ló egyet?!

- Például. Miért is ne? Amúgy meg nem azt mondta, hogy angolai medvebőrt ad neki - vette elő a papírjait Daniella, és szórakozottan lapozgatta őket. - Miért is ne adhatna?

Ültünk a Hétfenyőnél. Majd megevett bennünket a kíváncsiság. Hallottuk, hogy Emil bátyót, Vajk testvérét meghozták, és nagyon beteg. Daniellát kértük, segítsen, de ő csak biggyesztette a száját és rázta a fejét. - Viszek neki borókamagot - szólt váratlanul Nózika, és elment. Másnap jött, aztán csak ült, de mi tudtuk, hogy nem kérdezhetünk, mert azzal összezavarjuk.

- Nem beteg, csak gyenge... alig lélegzik... Betettem az ágyába a gitárt... Már jobb... - mondta végül Nózika. Meg is nyugodtunk. Tudtuk, hogy őt kell küldeni. És Nózika mindent megtudott, Daniella pedig hajtogatni kezdte a papírlapot. Nagyon szerettük ilyenkor. Pedig szólni sem lehetett hozzá, de talán ettől szépült meg. Hogy tudtuk, felettünk van és most száguld. Aztán megmutatta, hogy mit hajtogatott. Egy hosszú ruhás nő kis figurája állt a tenyerén; becsukta, majd pedig ahogy kinyitotta, az el is tűnt. - Polonkához megyek, holnap talizunk...

Emil bátyó, Vajk úr ikertestvére a báróházi birtokon lakott. Emil pár évvel az után, hogy Vajk disszidált, maga is külföldre szerződött, és profi kézilabdakapus lett Marseille-ben. Akkor már nem zenélt! Ez fontos! A két fiú ugyanis bolondulásig odavolt Elvis Presley-ért. Az apjukat nem zavarta a dolog. Ő Acsády János, akié az Ararát szőlőhegy, s ő találja majd meg a Szent György-vonalat. Pár év múltán olyan drága borokat tartott a pincéjében, hogy abból még a japán császár is rendelt, de ez már másik történet. Tehát Acsády János a tengereket járta, a fiúkat az anyjukra, a keménykezű Hermina cárnőre hagyta, akit Arnold ruházott fel kedélyesen ezzel a címmel, de aztán a falu is átvette. Ő meg úgy tartotta, ha a gazdaság meg az iskolai feladatok rendben vannak, akkor a fiúk azt csinálnak, amit akarnak. Vajk fáradhatatlanul szótárazott és szorgalmasan fordította az angol dalszövegeket, éjszakánként pedig másolta a kölcsön kapott kottákat. Emil pedig szerzett egy öreg gitárt, és pengette a számokat. Őt nem érdekelte a kotta, sem a szöveg, hiába kapacitálta Vajk. A füle után játszotta és hallás után énekelte a dalokat. Vajk dühös volt, mert szerinte a bátyja soha nem tudott kétszer ugyanúgy eljátszani valamit, Emil azonban óriási átéléssel zenélt. Hamarosan zenekart alakítottak, és vadul bömböltek a próbateremben, de néha fel is léphettek iskolai rendezvényeken.

Vajk volt a technikus és a szövegíró, mert kiderült, hogy sem basszusgitározni, sem dobolni nem tud rendesen. Tizennyolc éves korában váratlanul disszidált, a jugó határon át, azzal, hogy megy Luandába, ahol Elvis koncertezni fog, és ő ezt élőben akarja hallani. Luanda pedig Angolában van, Angola meg Afrikában, tehát a jugó határtól meglehetősen messze. Vajk odaért, Emilt viszont megtörte, hogy őt itthon hagyta! Árulásnak tartotta, kedvetlenül pengett még egy darabig, aztán egy régi paplanhuzatba belecsavarta a gitárt, belökte az ágy alá, és inkább kézilabdaedzésekre járt, s néhány év múlva egy

fővárosi csapathoz igazolt. Kapus lett ez a magasra nőtt, kiszámíthatatlan gondolkodású, életvidám fickó.

Évtizedekkel később, amikor Emil bátyó hazakerült, akkor már Vajk itthon volt. Vajk ugyanis szerencsésen elvergődött Luandába, de az a bizonyos koncert elmaradt. A fiú azért csak megcsinálta a szerencsáját, de Dél-Afrikában. Egy jó év után Fokvárosból jelentkezett azzal, hogy ha küldik neki a tandíjat, elvégzi az állatorvosi egyetemet. Ott még egyszer az apja is meglátogatta, s idehaza büszkén mesélt a fiáról. Ez után tűnt el jó időre Emil a horizontról.

Amikor Vajk ismét előbukkan, már vagyonos ember. Néhány látogatás után haza is települt. Első dolga volt, hogy megvásárolt egy kiérdemesült Il-18-as utasszállító repülőt, azzal a szándékkal, hogy rock-kocsmát nyit a város határában, ahol a benzinkút és az autómosó üzemel. A büfének eredetileg is Elvisz volt a neve, mivel az Elektromos és Villanyáram-szolgáltató Szövetkezet állította üzembe, valahol a Kisalföldön, de ennek semmi köze sem volt a sztárhoz, tönkre is ment. Hanem bizony Vajk meglátta benne a jövőt. Jószerivel ócskavasként vette meg, és ide szállíttatta. Kipofozták, telt idomú, hosszú combú nőket festettek rá az ötvenes évek Amerikájának hangulatát megidézve. Berendezése is majd ezeket az éveket jeleníti meg, a felszolgálók zselézett hajjal, a pincérlányok pöttyös szoknyában, derekukon széles övvel pörögnek az asztalok között. Vajk úr ugyanis nem tett le arról, hogy Elvis él. Vagy ha meghalt, fel kell támasztani! És ez azért nagyon is költségigényes akciónak ígérkezett, de Vajk úr biztonságos anyagi fedezettel bírt.

Ámde Emil bátyóért maga Acsády János utazott ki. Franciaországban évekig irigylésre méltóan jól ment a sora, de aztán kitelt az esztendeje. Az egykor ünnepektől kapus edzőként nem tudott érvényesülni, lecsúszott. Utoljára postai kézbesítőként dolgozott. Barátaitól jött a hír, hogy nyomorog, ezért apja haladéktalanul hazahozta.

Emil önmaga árnyékaként lézengett. Nem volt terhelhető, csak üldögélt a szobájában vagy a ház előtt. Sürgős életmódváltásra volt szüksége. Új étkezési rend, séták a kertben, a szteroidokról fokozatosan lejönni, ez volt a terv. Ha nem volt elég gyógyszer, a férfi dührohámot kapott, vagy éppen éhség-sztrájkot kezdett. Nehéz idők voltak. Vajk úr aktuális felesége fogorvos volt, és kapcsolatai révén tudott fölírni speciális gyógyszereket, nyugtatókat vagy éppen hangulatjavítókat, de elég kelleetlenül segített. Végül klinikára került. Zárt osztály, elvonó. Fél év után jobban lett, hazahozták. Két, aztán másfél, végül egyetlen tablettát kapott csak naponta. Csendesen létezett az ágyában. Vidámabb akkor lett, ha a régi barátai látogatták. Ilyenkor mindig felélénkült, barátságos és kedves volt, s egy idő után Hermína cárnő gyanakodott, hogy ugyan mit hozhatnak neki a haverok, csak nem valami szert? Vajk is aggódott, és kitiltott minden látogatót. Emil bátyó erre megsértődött. Csak feküdt, és egyre gyengébb lett. Alig evett. Vajkot meg sem tűrte a szobájában. Viszont Nózika azon a bizonyos napon belépett az életébe, mégpedig a nyitott ablakon át.

Emil aznap délután arra ébredt, hogy valaki dudorászik az ágya mellett. Elmosolyodott. A szöske fiúcska abbahagyta a dudorászást, fésűjét és a selyempapírt zsebre dugta, és csak üldögélt. Mikor fölállt, s az ablak felé indult, Emil a szemével intett, a szekrény tetején, a gitár... tegye mellé, az ágyba. Emil csak rátette a kezét, s és mosolyogva aludt egy nagyot. Aztán Nózikát várta minden nap, addig nem is evett. Hanem ha Nózika jött, ő felült az ágyban, idővel fel is kelt, de a szobájából nem jött ki. Aztán Hermina ott találta Nózikát az ágy mellett, s ettől kezdve már az ajtón át közlekedhetett. A fésűjével zenélt. Emil örült, hogy a fiú milyen jól visszaadja a melódiát, és így ő is elkalandozhatott a dallamok világában. Felhangolta a kongadobot, hogy azon játszana, de a fiú nem reagált, viszont egyik délelőtt egyszerű, fa abroncsra feszített bőrrel állított be, Fekete Simontól hozta. Aztán azon pörgette egyszerűen az ujjait, füttyszóval kísérvé. Ügyesen tudott füttyülni, valahogyan a torkából jött a hang.

Egy nap délután Hermina kopogott be Emilhez. – Keresnek, fiam. Egy leány vagy nő, de nem engedhetem be. Tudod, olyanforma... Hozott neked valamit. Kijönnél?

Gabika állt az udvaron, kezében egy vászonszatyórral. Emil nem ismerte. – A védőnéni küldi magának ezeket. Kakukkfüves sajt meg mentás túró, Jozsó féle. Ez használ. Ha ízlik, szóljon... – És a pufók lány szinte naponta megjelent a báróháznál.

Hermina egyrészt örült, hogy imáit meghallgatta az Ég, s úgy tűnik, rendelt segítséget a fiának, másrészt bosszús volt, hogy pont egy kuka fiút és egy ilyen félvér nőt küldött?! Tény, hogy Emil csak akkor ment ki a levegőre, ha jött a kis „maffin”, ahogyan Hermina a nőt nevezte. Boldogan üldögéltek a kertben. A házba azonban még cudar időben sem engedte be. – Felhúzol egy pulóvert, és itt szépen a tornácon elbeszélgettek. Miért nem hozod ki a gitárt? Hát, ha nem muszáj, ne járjon be ide, inkább sétáljatok...

Így aztán Gabika és Emil, akár mostoha időben is, sokat sétáltak a faluban. Elballagtak az Ararát szőlőskert felé, beköszöntek Polonkához, a védőnénihez, s ha már arra jártak, megnézték a szeszfőzdet is a kapun kívülről. Sokat ültek a „szent fűzfa” árnyékában, s magukkal vitték a gitárt. Néha Nózika is megjelent azzal a különös, fakarikára feszített bőrrel, és boldogan ültek, zenélgettek. Végül aztán egyik délután Emil bátyó legyintett. – Lesz ez a hülye születésnap. Vajk kocsmájának a megnyitója – mondta lassan. – Mégis csak elmegyek, mert olyan szerencsétlen. Hadd örüljön. – Akkor még senki nem tudta, hogy Emil bátyó az éjszakát kórházban fogja tölteni, de annak külön sora van.

Vajk úr a városból szervezte az ügyeit. Mióta hazajött, apjával feszült volt a kapcsolata, s bántotta az is, hogy Emil keresztülnéz rajta. Úgy tűnt, nincsen megbocsátás. Vajk ki akarta engesztelni bátyját, és vett születésnapjára egy elektromos gitárt, szakasztott olyat, amilyenvel Elvis játszott. Fogalma sem volt, hogy Emil, ez a „hisztizsák”, hajlandó lesz-e egyáltalán eljönni az Elvis kocsmá megnyitójára, de bizakodott. Ott akarta átadni neki ünnepélyesen, békeajándékként,

de Emil eddig arra sem volt hajlandó, hogy megtekintse az előkészületeket. Vajknak pedig váratlanul más gondja támadt.

A szeszfőzdénél. A drótkerítést egyszerűen benyomták. Nem tudni ki volt, megzavarhatták, elfutott... – Szívrohamot is kaphat a juh – dühöngött Vajk, akinek számára a birkák különös jelentőséggel bírtak, de akkor még nem volt világos előttünk, hogy miért. – Nyilván nem idevalósiak lehettek – tanakodtak Spillerrel, olvasható nyom híján természetesen a tarvágásiakra is gyanakodtak. Spilleren erőt vett a harci izgalom. – Lehetnek ezek még farkasok is – lelkesült –, csak megzavarták őket. – Vagy éppen medve, iszen lejönnék Szlovákból – fűzte hozzá Vajk kérdő tekintetét látva. – De megoldjuk! Maga is jöjjön ma éjjel, amint sötétedik. Én ott leszek a szeszfőzdénél. Azt a dupla csövű, könnyű Winchester, azt azért hozza.

Vajk úr azon este szüleivel vacsorált a báróháznál, aztán fölkészült az éjszakai akcióra. Sötétedett. Ahogy lépne ki a kapun, megáll, gyanús mozgás az udvaron. Mi ez? Visszafordul, s nem akar hinni a szemének, mert egy medve jön lefelé a ház oldalában s cammog a tornác felé. Megáll, fejét felemeli, szimatol, a tornácon pedig megmozdul egy másik árny. – Ketten vagytok? Azanyátok! – lő a tornác előtt haladó medvére Vajk a Winchesterrel, s látja, hogy a medve megindul, gyorsan odaveti a második lövést. A medve rohan tovább, s a kőkerítés mögött eltűnik, de ekkor már Vajk hallja az elfúló kiáltást – Ūristen, a lábam! Meglőttek!

Jesszusom, ez Emil bátyó! A puskát ledobva ész nélkül rohan a tornáchoz. Szorítókötés, be a kocsiba, a városba. Lőtt seb, intenzív osztály.

A medve vérnyomokat hagyva egészen a piactérig jutott. Spiller végzett vele. Mi is ott ámuldoztunk reggel. Csárli boldogan kereste Daniella pillantását. – Tudtam, hogy megcsinálod... – Daniella csak nyelt egyet, de belepirult. Akkor jött Tomika, Vajk úr fia a hírrel. – Medvét látott a papám! Meg is lőtte... – de látva a medve tetemén trónoló Spillert, csendesebben folytatta: – Emil bátyó pedig benn van a sürgősségin, de csak izmot ért a golyó...

A medve az amúgy nagyon barátságos, öreg Brúnó volt, a cirkusz új szerzeménye. Sajnos kitört, hulladékot keresett. Vajk úr fizetett. Viszont Spiller megnyúzhatta, s így büszkélkedhetett a medvebőrrel. A bírósági tárgyalás végén az ítélet végrehajtását próbaidőre felfüggesztették, mivel feljelentés nem érkezett a sértett részéről. Hogyan is érkezett volna? Hiszen a rock-kocsma megnyitóján, igaz, felpolcolt lábbal, de ott gitározott Emil bátyó a színpadon, és elénekelte a „Love me tender”-t Vajk úr fordította szöveggel.